

senkskommissionsmøde, skal det staa saavel Gieren som Fiskerne eller andre deri Interesserede frit for, paa egen Bekostning at fordrø Spørgsmaalene gjorte til Gjenstand for ny Aendelse.

De stillede Vædringsforslag, de Paragrafer, hvortil de vare stillede, samt Lovforslaget som Helhed fattes til Forhandling under Et.

Ordføreren (Thorup): Man pleier jo, naar saaledes et Forslag kommer her til eneste Behandling, at se en Erklæring fra vedkommende Udvalg; men man vil kunne forstaa, at paa Grund af den knappe Tid har dette ikke været muligt at faae Udvalget samlet og at faae afgivet en Erklæring. Hvad angaar de Forandringer, som Forslaget har undergaaet i det andet Thing, ere de ikke af større eller mere indgribende Betydning, end at man for de flestes Vedkommende kan blive staaende ved, hvad Landstthinget har vedtaget, og jeg vil yderligere tilføie, at Landstthinget med stor Bevillie har behandlet dette Forslag, og jeg haaber, at Bevillien skulde strække sig lidt længere, hvad jeg senere skal komme til. Men da ingen Erklæring er afgivet, er det maaste min Pligt, saa godt jeg kan, at referere de enkelte Forandringer, som Forslaget har undergaaet i det andet Thing — jeg skal gjøre det ganske kort — og navnlig dem, som have nogen større Betydning. Med Henhyn til § 1 skal jeg bemærke, at Regjeringen saavel som Folkethinget og det tidligere Udvalg har altid været enige om, at for at vinde Ret til det Næringsbrug, som man kalder Fiskeri, skulde man enten have Indfødsret eller have opholdt sig 5 Aar i Riget. Dette er forandret til, at der nu kun fordrøes 2 Aar for at kunne fiske paa dansk Soterritorium. Jeg tror, at Bestemmelsen er rigtig og praktisk, jeg tror, det vilde være noget haardt overfor en Mand, der er bleven knyttet her til Riget, at forlange, at han, hvis han ønsker at bruge den Næringsvei, skulde gaa i 2 Aar uden at kunne fiske. Jeg tror som sagt, det er en heldig Forandring. En anden mindre Vædring til § 1, som jeg betragter kun som en Redaktionsvædring, lyder saaledes: „Forsaa vidt ikke jærlig Ret til Fiskeriets Udøvelse er erhvervet“; der staa: „Forsaa vidt ingen jærlig Ret til Fiskeris Udøvelse er erhvervet“; saaledes lyder Landstthingets Forslag. Folkethingets og tillige Regjeringens Forslag lyder paa „ved lovlig Adkomst erhvervet Ret“. Derimod er der en anden Vædring til § 1, 2det Stykke, som maaste

er af en noget større Betydning. Det vil erindres, at Folkethinget her ved Sagens 3die Behandling har indsat, at forsaavidt der ikke var opnaaet traktatmæssig Overenskomst om Fiskeriet ved Bornholm, skulde Svenskeres Ret til at øve Fiskeri paa dansk Soterritorium under Bornholm bortfalde. Landstthinget har indsat et Forslag, der gaar ud paa, at det sælles Fiskeri under Bornholm for danske og svenske Fiskere i de 4 Maanedere, i hvilke Sildefiskeriet foregaar, skal gjælde „indtil videre“. Oprigtig talt tror jeg ikke, det har stor praktisk Betydning, thi vi have jo intet Herredømme over, hvordan den ærede Indenrigsminister vil afslutte en Traktat, og mig forekommer det endog saa, at man for Folkethingets Vedkommende ved det vedtagne Forslag faar Veilighed til at opfordre Regjeringen til at forandre disse Bestemmelser, ved at man i Lovforslaget har foreslaaet, at de gjælde „indtil videre“. Det var altsaa de Vædringer, som § 1 er undergaaet. I § 5 er der foregaaet en lille Vædring, der er uden praktisk Betydning. Landstthinget har nemlig ment, at det ikke kunde være rigtigt, at en enkelt eller et Par enkelte Fiskere kunde fordrø, at man skal anlægge Sti eller Vei til den vedkommende Landings- eller Tørreplads, og man har da i Landstthinget foreslaaet, at det skulde være til almindelige Landingspladser for Fiskere. Jeg tror, man maa anerkjende, at, naar Kommunerne skulle offre saa mange Penge, som der medgaa til at anlægge en Vei, maa man sandelig ogsaa fordrø, at det ikke skal kunne forlanges af en enkelt eller et Par enkelte Fiskere, og jeg tror derfor heller ikke at dette Thing kan have Noget at erindre mod det Forslag. En noget større Vædring er § 6 undergaaet i det andet Thing, idet det andet Thing har omredigeret Paragrafens 1ste Stykke og 2det Stykkes 1ste Punktum. Det Princip, som Landstthinget har foreslaaet i Stedet for det, som Folkethinget har foreslaaet, er efter min Mening ikke forskjelligt. Sagen er nemlig den, at vi her fra Folkethingets Side have ment, at naar en Kystvei vilde frede sin Strandsbred, kunde han lade samme fredlyse, men det skulde ske paa vedkommende Grundeiers egen Bekostning. Landstthinget har derimod ment, at forsaavidt der ikke var Plads for Fiskerne til at faae en Landingsplads, eller rettere sagt, naar Fiskerne ikke kunde finde en passende Landingsplads, kunde de ty til vedkommende Strandsynsmænd og faae en Aendelse afgivet, men vel at mærke paa vedkommende Fiskers egen Bekostning. Og der maa man dog erkjende, at da en saadan Bekostning ikke er meget stor — thi kan man blive